

ข่าวจากหนังสือพิมพ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000

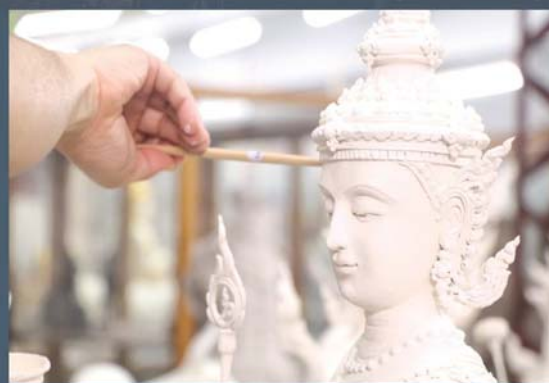
ภายใน 15666 โทรศัพท์/โทรสาร 02-259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ ฉบับประจำวันที 24-27 เดือนกันยายน พ.ศ.2560 หน้า 26 มูลค่าข่าว 627,188.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

6 เส้นทางถ่ายภาพของ
เยาวชนคนหนึ่งที่ได้ออก
สัมผัสงานที่ยิ่งใหญ่อย่าง
ใกล้ชิดนั้นเรียกได้ว่าเริ่มต้นจากคำว่า
“ศูนย์” อย่างแท้จริง การเป็นนักเรียน
คนหนึ่งซึ่งไม่เคยสนใจการถ่ายภาพ ไม่รู้
จักแม้แต่ว่ากล้องถ่ายภาพที่ช่างภาพ
และคนทั่วไปถ่ายนั้นมียี่ห้ออะไรบ้าง
แบ่งเป็นกล้องประเภทไหน และการถ่าย
ภาพต้องท้ออย่างไรบ้าง การปรับฟังก์ชัน
ต่างๆ ของกล้อง แม้กระทั่งการปรับ ISO
Speed shutter ซึ่งมีความสำคัญกับการ
สร้างภาพในแต่ละขณะแสง หนุกก็ไม่มี

ความรู้อะไรเลย จนกระทั่งได้ออกไป
เที่ยวที่ประเทศญี่ปุ่น และตนเองได้
แนะนำว่าลองถ่ายภาพดูไหม อาให้ยืม
กล้อง หนูจึงตัดสินใจลองดูและนั่นก็คือ
จุดเริ่มต้นของการถ่ายภาพของหนู
หลังจากการจับกล้องถ่าย

ภาพครั้งแรกก็รู้สึกถึงเสน่ห์ของอุปกรณ์
ในมือเล็กๆ ที่สามารถเก็บภาพ ณ ช่วง
เวลาขณะหนึ่ง ให้เราย้อนนึกถึงได้แม้
เวลาจะผ่านไปนานเท่าใดก็ตาม ประกอบ
กับการได้รู้จักกับคุณครูสุร กานต์
ตะห์สัน คุณครูที่ปรึกษาชมรมเด็กหลัง

เลนส์ มาก่อนและทราบมาว่าคุณครูมี
ชมรมถ่ายภาพในโรงเรียนจึงนำภาพใน
กล้องที่ถ่ายด้วยตนเองที่ประเทศญี่ปุ่น
มาให้คุณครูดู พอคุณครูได้เห็นภาพจึง
ชักชวนให้หนูเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของ
ชมรมเด็กหลังเลนส์

“จากเด็กที่ไม่รู้อะไรเลย
เด็กที่ได้ลองจับกล้องเพราะผู้ใหญ่ให้
โอกาส จนได้ค้นพบแล้วว่าลึกๆ แล้วสิ่ง
ที่ขาดหายไป สิ่งที่ทำให้รู้สึกมีความสุข
ทุกครั้งที่ได้ทำคืออะไร ถ้าไม่มีโอกาสใน
วันนั้น และไม่ได้คว้าโอกาสนั้นเอาไว้ ก็
คงไม่มีตัวเราที่รู้สึกเหมือนมีสิ่งที่เติม
ให้เต็มเช่นในวันนี้”

การเป็นหนึ่งในสมาชิกชมรม
เด็กหลังเลนส์ถือว่าเป็นจุดเปลี่ยนของ
ชีวิตอีกอย่างหนึ่งเลยก็ว่าได้ เพราะทำให้
หนูได้เรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง ซึ่งไม่ได้
มีเพียงการได้เรียนรู้เทคนิคการถ่ายภาพ
แต่ยังรวมไปถึงการวางตัว มารยาทที่
ควรปฏิบัติ อีกทั้งความรับผิดชอบกับ
งานที่ได้รับมอบหมาย รูปที่ถ่ายออกมา
นั้นต้องคิดไว้เสมอว่าภาพที่ออกมาต้อง
เป็นแบบไหน เพื่อที่จะได้สามารถนำมา
ใช้ประโยชน์ต่อได้ อาจจะส่งต่อให้กับคน
ที่อยู่ในภาพนั้นก็ได้ ซึ่งสำหรับเด็กคน
หนึ่งถือเป็นเรื่องที่ดีค่อนข้างยาก รูปบาง
รูปโดนตำหนิบ้าง มีอีกหลายรูปที่ใช้งาน
ไม่ได้บ้าง การเรียนรู้ไปพร้อมๆ กับการ
ปฏิบัติจริง ออกสนามฝึกฝนฝีมือมากๆ

และพร้อมที่จะเรียนรู้เพื่อปรับปรุงตัว
ทำให้หนูผ่านจุดนั้นมาได้ เกิดความรัก
และความผูกพันเชื่อมต่อกันระหว่างสายตา
เลนส์กล้อง ตัวกล้อง และทุกครั้งที่มี
ของหนูกดปุ่มชัตเตอร์มากขึ้น

แต่แล้วก็มาถึงจุดเปลี่ยน
ในชีวิตอีกครั้งคือการย้ายโรงเรียน

เป็นความเสียใจที่เกิดดั่งก้อนอยู่ภายใน
ว่า “ต่อไปเราคงไม่ได้ทำงานแบบนี้อีก
แล้ว” จนเมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม
พ.ศ. 2560 โอกาสของหนูก็ได้กลับมา
อีกครั้ง คุณครูสุรภานต์ได้ชักชวนให้หนู
กลับมาทำหน้าที่ช่างภาพอีกครั้งในฐานะ
ของ “ช่างภาพเยาวชนจิตอาสาของกรม
ศิลปากร” เป็นความรู้สึกที่ดีใจที่สุดและ

ตอบตกลงไปในทันที

การกลับมาเป็นส่วนหนึ่งของ
“งานถ่ายภาพ” ในบรรยากาศคุ้นเคย
ทำให้หนูตื่นตัวมาก แม้ว่าจะเริ่มเข้ามา
เก็บภาพในงานพระราชพิธีช้ากว่าน้อง
สมาชิกในชมรมคนอื่น ๆ แต่นั่นก็ไม่ใช่อุปสรรคที่จะมาขัดขวาง เพราะหนูได้

ตัดสินใจเลือกที่จะทำงานนี้แล้ว ถึงจะมี
อุปสรรคมากมายแต่ยังงใจหนูก็ต้อง
ทำงานนี้ให้ได้ ความรู้สึกของหนูในการ
ไปถ่ายภาพจึงต่างจากคนอื่น ๆ ไม่มากก็
น้อย หนูรู้สึกว่าการสร้างนี้มีมันค่อนข้าง
รวดเร็วมากๆ เพราะช่วงเวลาที่หนูนานนั้น
มันห่างกันแต่ไม่กี่อาทิตย์ แต่ภาพที่ได้
เห็นคือ มีความดีบนหน้าไปอย่างมาก ไม่
ว่าจะเป็น การทาสีส่วนของพระเมรุมาศ
การปูพื้นด้วยอิฐ หรืองานสถาปัตยกรรม
สิ่งก่อสร้างต่างๆ ภายในห้องสนามหลวง

การได้มองเห็นจิตรกรรมและ
ประติมากรรมต่างๆ ด้วยตาของตนเอง
ความงดงามที่ปรากฏมาจากความ
ละเอียดและประณีตในทุกกระบวนการ
สื่อสารความรู้สึกผ่านปูนปั้นและการ

การเดินทางไปบูมต่างๆ พร้อมๆ กัน ในฉากเดียวกัน
 ทำให้ภาพที่ออกมาดูเหมือนจะไม่แตกต่างกันมากนัก แต่สิ่งที่ได้เห็น
 ได้สัมผัสกับภาพ ที่ออกมาจากการกดชัตเตอร์แต่ละครั้งของแต่ละคน
 ให้ความรู้สึกที่แตกต่างกัน ซึ่งภาพอาจไม่สามารถแสดงออกมาได้ทั้งหมด
 แต่เรื่องราวที่อยู่ในใจ ในสมอง จะเป็นตัวแกนในการเล่าภาพนั้น
 ไปสู่คนอื่นๆ อย่างมีความหมายในแบบของเราเอง

เจียนสี่ซึ่งหลอมรวมหลากหลายปัจจัย
 เข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการสร้าง
 ลวดลายจากดินแต่ละชิ้นที่ถูกประกอบ
 และปั้นอย่างเบามือ การเลือกใช้ฟู่กัน
 ตามขนาดแปรงที่เหมาะสม การแต้มสี
 ในขนาดที่พอดีกับจังหวะมือที่ลงไป
 ชิ้นงานแต่ละชิ้น รวมถึงการดูแลอย่าง
 พิถีพิถันจนชิ้นงานเสร็จสมบูรณ์
 ระหว่างถ่ายภาพก็เพลิดเพลินกับการ
 จ้องมองเจ้าหน้าที่จากสำนักช่างสิบหมู่
 รวมถึงพี่ๆ จิตอาสา ที่ตั้งใจและจดจ่อ
 กับการลงสีเทพดา ชายผ้า누้ที่เหมือน
 กันยังสามารถรังสรรค์สีสันออกมาได้
 หลากรูปแบบภายใต้กรอบที่กำหนดไว้
 จากแนวคิดหลัก สายตาที่จับจ้องใน

แต่ละชิ้น แปรงฟู่กันที่ค่อยๆ แต้มแต้มสี
 อย่างใจเย็นพร้อมกับรอยยิ้ม เหมือนกับ
 ภายในห้องแห่งนี้เต็มไปด้วยความสุข
 เหล่าเทพดา นางฟ้า สัตว์หิมพานต์
 ต่างๆ ดูมีชีวิตชีวา พร้อมเป็นส่วน
 หนึ่งของทิพย์วิมาน ทิพย์สถานของ
 พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นที่รักยิ่ง
 ของพวกเราทุกคน

ภาพและเรื่อง:
 นางสาวธนิษชนก ศิริยมฤมิตร (น้องว่าน)
 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 เรียบเรียง: บุรฉัตร ศรีวิสัย